

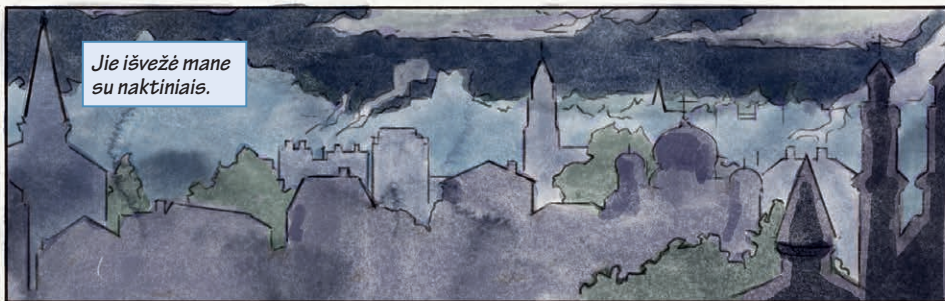

VAGYS

IR PROSTITUTĖS

Jie išvežė mane
su naktiniais.

**TUK!
TUK!**

Jie ne tukseno, o taip daužė
duris, kad iš siaubo net
pašokau nuo kėdės.

Dabar atsimenu, kad nelaimės
ženklų buvo ir anksčiau – židinyje
sudeginome šeimos nuotraukas...

...mama geriausią
sidabrą susiuvo už
palto pamušalo...

...o tėtis šiandien
negrįžo iš darbo.

**TUK!
TUK!**

Tik vėliau supratau,
kad tėvai rengė mūsų
šeimos pabėgimą.

Deja, nepabėgome.

Mus išvežė.

Birželio 14-oji, 1941-ieji

Apsivilkau naktinius ir
sėdau prie stalo rašyti
laiško pusseserei Joanai.

Pasiėmiau naują bloknotą,
rašiklių ir pieštukų rinkinį, kurį
gavau iš tetos penkioliktojo
gimtadienio proga.

Brangioji Joana...

Kumščiai ėmė daužyti
mūsų laukujes duris.

Išgirdau broliuką
sakant:

Mama, gal reikia
atidaryti? Kitai jie
turbūt, jas išlauš.

Mama stovėjo visu kūnu prisiplojusi prie
sienos priešais įrėmintą Lietuvos žemėlapij.
Ji buvo užsimerkusį, o veide sustingęs toks
išgąstis, kokio dar niekada nebuvau mačiusi.

Ji meldėsi.

Gerai, mielas. Atidarysiu.
Neleisiu niekam laužti mūsų durų.

Durys atsilapojo ir atsklido
griausmingi balsai.

„NKVD, – sušnibždėjo Jonas. –
Tadas sakė, kad jie išvežė jo
kaimynus, sukišę į sunkvežimį.
Jie suiminėja žmones!“

Iš už kampo
dirstelėjau į
prieškambarį.

Trys NKVD karininkai
stovėjo apsuptę mamą.

ČIA KAŽKOKS
NESUSIPRATIMAS.*

*Išversta iš rusų kalbos.

Aukščiausias karininkas
rankoje gniaužė mūsų pasus.

MUMS
REIKIA LAIKO
SUSIRUOŠTI.
RYTE BŪSIME
PASIRENGĘ.

DVIDEŠIMT MINUČIŲ
ARBA RYTO
NESULAUKSIT!

PRAŠOM
TYLIAU. AŠ
TURIU VAIKŲ.

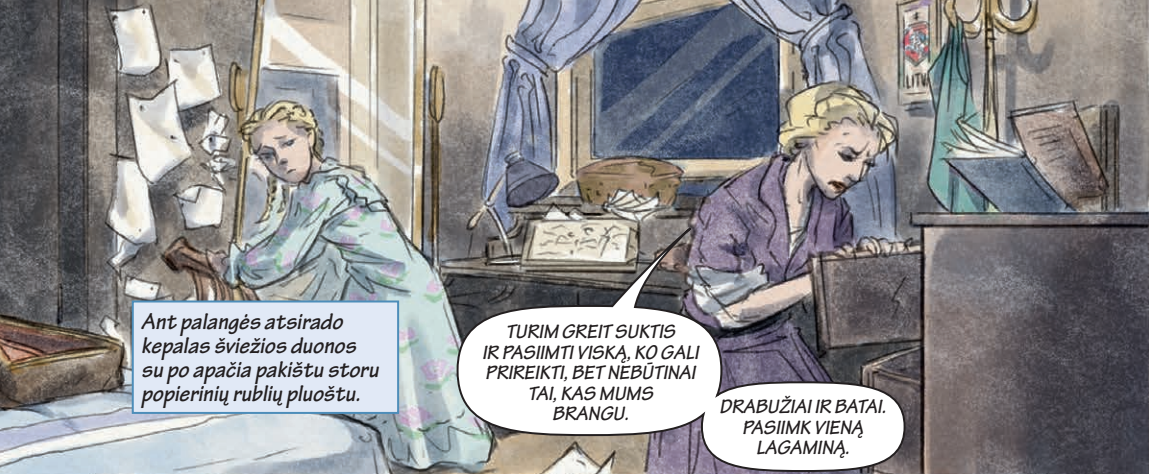
DVIDEŠIMT
MINUČIŲ!

Jis sviedė smilkstančią nuorūką ant
išblizgintų mūsų kambario grindų ir
sutrynė ją bato nosimi.

Mes irgi turėjome
tapti nuorūkomis.

Ant palangės atsirado
kepalas šviežios duonos
su po apačia pakištu storu
popierinių rublių pluoštu.

TURIM GREIT SUKTIŠ
IR PASIIMTI VISKĄ, KO GALI
PRIREIKTI, BET NEBŪTINAI
TAI, KAS MUMS
BRANGU.

DRABUŽIAI IR BATAI.
PASIIMK VIENĄ
LAGAMINĄ.

NEGALIMA NEI GIMINIŲ, NEI DRAUGŲ
VELTI Į ŠITĄ KOŠĖ, SUPRATOT?
NET JEI KAS NORŠ JUS ŠAUKTŲ -
NEATSILIEPKIT!

AR MUS
SUIMS?

KUR
TĖTIS?

JIS MŪSŲ
LAUKS. TURIM
DVIDEŠIMT MINUČIŲ.
SUSIRINKIT DAIKTUS.
GREITAI!

JONAI, ČIUPK
BATUS, KOJINES,
PALTĄ!

Lygiai prieš metus sovietai į mūsų šalį įvedė kariuomenę. Paskui, rugpjūtį, Lietuva buvo oficialiai aneksuota ir prijungta prie Sovietų Sąjungos.

VO LIETUVA

RUSIJA UŽĖMĖ
DIDŽIULI

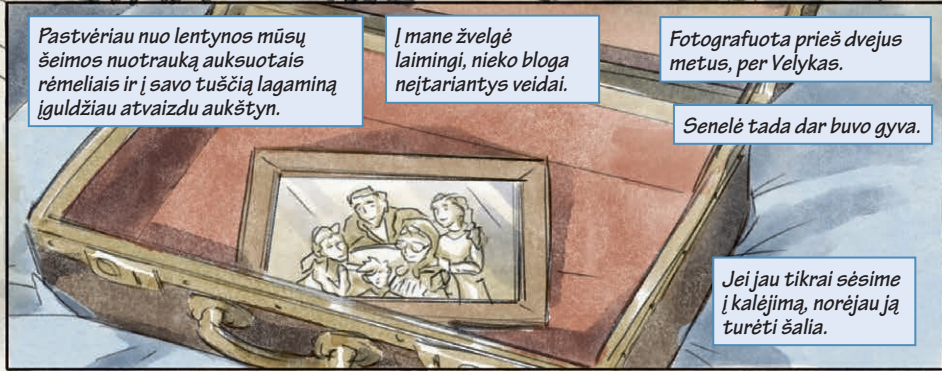
Kai per pietus kažką burbtelėjau,
tėtis mane aprėkė ir liepė niekada,
jokiomis aplinkybėmis, nesakyti
nieko blogo apie sovietus.

Pastvėriau nuo lentynos mūsų
šėimos nuotrauką auksuotais
rėmeliais ir į savo tuščią lagaminą
iguldžiau atvaizdu aukštyn.

Į mane žvelgė
laimingi, nieko bloga
neįtariantys veidai.

Fotografuota prieš dvejus
metus, per Velykas.

Senelė tada dar buvo gyva.

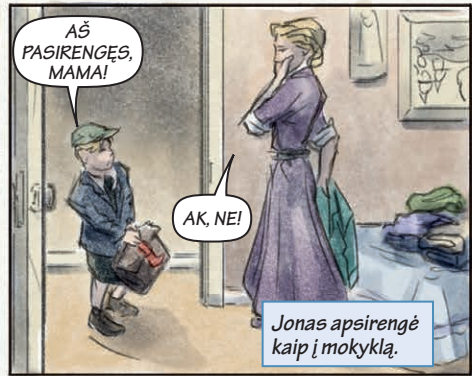

Jei jau tikrai sėsime
į kalėjimą, norėjau ją
turėti šalia.

NERANDU SAVO
PIEŠIMO
SĄSIUVINIO, MAMA.
KUR JIS?

NEŽINAU.
NUPIRKSIM KITĄ.
KRAUKIS DRABUŽIUS.
GREIČIAU!

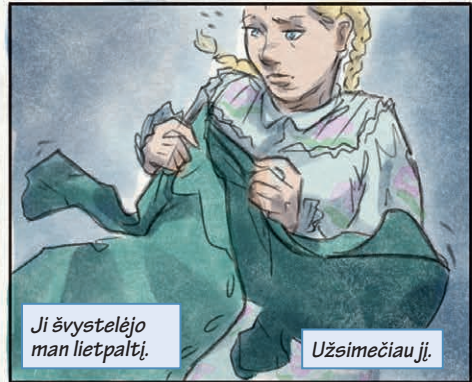
AŠ
PASIRENGĘS,
MAMA!

AK, NE!

Jonas apsirėngė
kaip į mokyklą.

LINA, MAUKIS KOJINES,
AUKIS BATUS. GREIČIAU!
AŠ PERRENGSIU JONĄ.

Ji švystelėjo
man lietpaltį.

Užsimečiau jį.

Kurgi tas
mano piešimo
sąsiuvinis?

Girdėjau, kaip
koridoriuje
šaukė mama.

Griebiau nuo stalo
bloknotą, plunksnaočių ir
pieštukų rinkinį, pluoštą
suglamžytų rublių ir viską
sukimšau į lagaminą.

Tada užsegiau
sagteles ir išbėgau
iš kambario.

